

avant...!

figueres 13 juliol 1932 - n.º 22

periòdic d'esquerra

redacció: rambla

esforcem-nos a acréixer l'individualitat

Avant...! és el lema que inspira el nostre esperit inquiet i que ens encoratja a continuar l'obra començada, tot i no oblidant la trajectòria i els límits que pugui tenir, perquè en l'actualitat es fa difícil assolir el lloc estable i a propòsit, per desenrotllar els projectes en tota intensitat.

Per això ens sentim bé gosant d'independència ideològica i més encara quan uns altres homes, aliens de nosaltres, també han adoptat la nostra actitud, per no voler sotmetre l'iniciativa pròpia a un agut mulisme per raons de disciplina que, equival a dir, acatament, obediència i anul·lació de la personalitat.

Els i nosaltres portem, sinó aquest mot «Avant...!» el significat, gravat a la nostra ment, per influenciar-nos a tothora, d'aquí ve la nostra dèria d'intentar cercar el camí més recte que, redimint la Humanitat, la condueixi a l'ideal suprem i magnànim: Llibertat.

Mirar endavant, per nosaltres, no és el pensament d'un dia; ja n'hem fet un deure de sempre. Els vianants d'aquesta rufa són pocs i no podem deixar-los, seria inferir-nos un greuge nosaltres mateixos. Per contra, els que segueixen el ramat són suficients amb excés i els sobra egoisme per engolir-se totes les benaurances.

Però per viure el present i somniar en l'esdevenidor, és quelcom viable, sempre que hom s'esforci en procurar anul·lar la força d'atracció del passat. Veieu sinó aquesta feblesa com sovint entrebanca els nostres anhels. De sobte, sense saber com ni de quina manera, se us presenta un manifest que subscriuen prestigioses autoritats del món de les lletres, i declaren l'imminència d'una guerra bel·licosament horrible i dessoladora, sense poder preveure la possible amplitud del desastre.

Aquesta instantània que arreplega el sentiment ocular, reclama un lloc en el nostre ésser, empenyent-ne un altre que veneràveu amb tota l'intensitat d'amor que pot permetre el cor.

Aleshores, a sobre d'haver-se apartat de nosaltres un afer de sensibilitat refinada, cuitem a propagar ço que més odiam i ens repugna, encara que sigui cercant les paraules més condemnatòries. Altra cosa succeiria si les individualitats prou evolucionades repel·lissin des del primer moment tot comentari de desenfrenat egoisme.

El fantasmagòric contingent d'individus sense treball que d'ací i d'allà van demanant-vos els productes que l'instint de conservació els fa pidolar per mantenir-se drets. Els éssers caiguts, els retinguts físicament, i els foragitats per por del contagi que el destí de màrtirs els autoritza per reclamar benestar dels seus semblants. Com si els aliments, el treball, la possessió de qualificats, amistats i objectes, fossin suficients per progressar vers la felicitat i la realitat.

Per això, si volem ocupar-nos de remeiar aquesta situació, que creiem desventurada, a més a més de no obtenir cap resultat positiu, gravitaran damunt nostre aquests espectres esvaïts i imposants, i quan la nostra veu o la nostra ploma voldrà encarar-se contra una injustícia, en lloc de presentar-se nos els llorers de la victòria, que ens podrien estimular, ells ens fiblaran el verí de l'indecisió que fatalment pot pervenir una esfondrada d'espatlles.

Hem intentat demostrar que, per derruir aquesta civilització sustentada en l'explotació per l'egoisme o la cobejança, és un fals concepte prestar el nostre esforç a un altre, perquè resulta una ficció, i tampoc assolirem el nostre objectiu confiant en salvadors, únicament pot obtenir-se per mitjà del nostre propi esforç individual.

J. V. CAMPS.

full quinzenal sobirania

El concepte de sobirania que avui domina pel Parlament Espanyol és aquell que diu que la sobirania és un poder suprem, constituent i jurídic. La definició creiem que és encertada tota vegada que és la més acceptada pel món polític doctrinari. Però nosaltres preguntem: la sobirania que té l'Estat espanyol damunt Catalunya, és jurídica? Si no és jurídica, serà de fet, i si és de fet, el mot de sobirania perd tot el seu sentit, i, per tant, en bona doctrina democràtica tots els parlaments i verbalismes dels senyors Ortega Gasset i Sánchez Román cauen per terra, ja que si acceptéssim com a sobirans els poders estatals que s'ha originat per mitjà d'un fet vindríem a suposar que la força es justifica per la raó de la seva existència, i això no pot ésser, puix el món fóra un galimaties i una tirania perpètuament alternada.

Es indiscutible que el poder sobirà que està exercint l'Estat espanyol damunt Catalunya, és una sobirania de fet i s'explica: Catalunya abans de començar el segle XVIII, gairebé encara era sobirana d'ella mateixa, malgrat formar part de la unitat espanyola, però va deixar d'ésser-ho quan les tropes de Felip V invadiren la nostra terra. Per tant, veiem que el canvi de poder el provocà una invasió, la força: un fet.

Ara bé, no han mancat juristes de tendències més o menys unitàries que han fet veure que la sobirania que prové del fet, amb els anys agafa investidura jurídica. Això hagués estat possible a la nostra terra en el cas que els catalans després d'haver-nos estat robat el poder per Felip V ens hi haguéssim conformats voluntàriament i amb paternal resignació. Però, sortosament, no ha estat així; Catalunya encara no ha renunciat al seu poder, els catalans ens hem mantingut sempre rebels... però si encara no hem reconquerit allò que ens pertany és degut a que el fet de l'invasió i la força han continuat existint a la nostra terra fins a l'actualitat.

Com a conseqüència tenim que tot el que s'ha dit a base de la sobirania són falòrnies que van des de la conllevància a l'opinió nacional.

M.

quina comèdia!!!

política local

Sembla que s'ha tornat a repetir aquella històrica estreta de mans Puig Pujades-Pascal.

Els republicans-socialistes del cim del «Royal» han pactat novament amb els federals del carrer de Lasauca, aquells que varen votar al *Marqués de Olérdola*, segons ens ha informat repetides vegades, *Empordà Federal*.

Ara ja no llegirem més aquells llarguíssims articles que l'òrgan dels republicans-socialistes dedicava a Ramon Pascal. Tampoc podrem *regocijarnos* amb les «Espurnes», puix sense les *Pascalianes*, ja no té raó d'existir l'esmentada secció.

Es diu que s'han fusionat secretament aquests dos partits polítics per fer front únic contra la reacció de les dretes.

Això ens fa riure molt.

Nosaltres que lluïtem amb tota independència, no deixem d'estar previnuts davant dels treballs aferrissats de la gent de dreta i de l'egoisme desmesurat de la gent-centre que disfressats de republicans d'esquerra volen tornar a implantar el seu programa feudal. Sense tenir necessitat de tuteles paternalistes, que cobren amb escreix el seu cabdillatge.

La conjunció dels de *Empordà Federal* amb els de *La Libertad* s'ha fet per resoldre satisfactòriament alguns conflictes materials, que tenien entre mans, i, sobretot, de cares a les futures eleccions municipals.

Els republicans-socialistes que han portat a terme una actuació completament distinta de la que preconitzaven en els seus mitings electorals, s'adonen que se'ls hi ha esgarriat el galliner, i fan mans i mànegues per tornar a reunir-lo.

I davant la possibilitat que molts ciutadans — que s'han adonat que els *líders* de la política figuerenca no són res més que uns petulants demagogs — no prenguin part en les lluites electorals, deixant i tot d'emetre el vot, ço que faria factible que reeixissin altres candidats, aquests grups polítics que no pensen altra cosa que regentar la ciutat amb la seva lliure i omnipotent voluntat, es veuen precisats a emprendre una harmoniosa actuació de conjunt, no volent adonar-se que el poble conscient recorda, amb tot detall, que fins fa pocs dies uns i altres es vo-

lien treure el fetge, i ara veient trontollar la *menjadora* saben plegar veles, s'empolainen com vulgars prostitutes, preparant-se novament per conquerir un sitial, que defensaran amb les urpes, i del qual no tenen adversari.

Com que *Empordà Federal* no pot mortificar-nos, degut a que des del primer moment del pa n'hem dit pa i del vi, vi; no voldríem que el seu forçat silenci pogués interpretar-se erròniament. Cal que fem constar, una vegada més, que no tenim el mínim contacte amb cap sector polític local.

Nosaltres continuem en rebeldia, contra el caciquisme

Ajudem solament als ciutadans que parlen amb el cor i que les seves paraules abans de sortir-los-hi per la boca són refinades en el cervell.

Estem al costat dels que batallen per portar endavant la revolució que se'ns ha volgut escamotejar. Revolució que, més que de sang i foc, ha d'ésser feta per mitjà de cultura. Donant menjar espiritual al cos quan l'estómac estigui ple de matèria.

Avui parlem al poble d'escoles i ell us demana pa.

Es l'obra especuladora i brutal de la plutocràcia. Tenen el màxim interès en fer passar fam, així l'esperit cívic de la majoria resta estancat, el priven d'una necessitat peremptòria. Amb la panxa plena, les idees de reivindicació i perfeccionament humà, es destermen.

Les oligarquies triomfen.

Per això, els homes idealistes, hem de combatre, amb tota energia, per tal d'encaminar la política pàtria, per viarans que facin factible la realització dels nostres cobejats anhels.

Assolir pa pels que passen gana.

Donar l'instrucció deguda als infants.

Abolir la diferència de castes.

Escampar el pensament de comprensió i tolerància que ens farà confraternitzar amb els pobles lliures del món.

Obrir camí a les noves generacions.

La nostra bandera és guiatge de llibertat, de llibertat per a tots. Hem de recordar que tots els habitants dels cinc continents, som germans.

VÍCTOR MUNTANYÀ.

cal una reparació

La minoria catalana ha contret un deute d'honor amb el nostre poble.

L'ordre donada per l'ambaixador espanyol a Praga, privant l'ostentació de la bandera barrada, ha d'ésser penada amb la destitució immediata d'aquest corifeu monàrquic.

I aquesta qüestió s'hauria de plantejar i resoldre en el Parlament d'Espanya; res de *ententes* amistoses de despatx particular.

Si els candidats catalans no ho fan, haurem d'esperar que arribin els homes de *Palestra*, perquè es cuidin de cursar la corresponent denúncia, avalada per la signatura de tots els catalans que de cap manera podem consentir aquesta afrosa ofensa.

amb penes i treballs...

La creació de la plaça de «Major-dom de cerimònies» ja s'ha consumat. De moment, ocupada amb interinitat.

Segons rumors, en la majoria edilícia hi ha hagut desavinences. No per fer la plaça, sinó per qui devia exercir-la.

Per estudiar més detingudament l'indumentària i actuació dels «Major-doms de cerimònia», la majoria edilícia s'ha interessat perquè es tornés a representar «La reina ha rellicat» i podria ésser que amb ço que falta per acabar l'any, es representés 15 o 20 vegades més, per tal de copsar tots els detalls de l'actuació encertadíssima del *Cardina*.

Estem preveient que a Figueres, perquè tots els consellers estiguin contents, s'hauran de crear 3 o 4 places de «Major-doms de cerimònies». Així s'arribarà a un complet acord.

Si la majoria edilícia no vol comprometre's tirant la primera pedra, nosaltres que ja hem sortit de la *lactancia*, podem ajudar-los, donant el nom de quatre seleccionats ciutadans que desempenyarien el càrrec a les mil meravelles.

Tenim la seguretat que encertaríem el gust de la majoria edilícia.

Drogueria i queviures EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

Llorenç vives

liceu monturiol

proves de fi de curs

Com ja anunciàvem en el nostre darrer número d'*avant..!* fòrem molt amablement invitats a presenciar les proves de fi de curs que, l'alumnat del Liceu «Monturiol», organitzà pel dia 29 de juny darrer.

Parlar del Liceu «Monturiol» ja és una garantia per les persones que conscientment s'ocupen de l'educació dels infants. Proves com les recentment celebrades són afirmacions sòlides a aquesta garantia.

El Liceu «Monturiol» avui ja és un cos esbelt i robust plasmat minuciosament amb el màxim esforç que permet una potencialitat individual, i aquest cos, per ésser omplert, necessita un cap: Llorenç Vives.

Llorenç Vives és el forjador incansable que, a pols, amb atuell no gaire a propòsit i en lluita continua amb les mentalitats endarrerides, ha assolit arrodonir un moderníssim i sobri fogar de cultura, amb uns finestrals oberts de bat a bat que permeten introduir-hi totes les inquietuds universals.

S'inicià aquesta bella festa de l'esperit fent una acurada exposició del programa en què es desenrollen els treballs educatius de l'escola.

El director Sr. Vives esbossà una forma d'ensenyament que palesa el seu afany d'il·luminar, de la faisó més senzilla i comprensible, els infants confiats a la seva responsabilitat.

Com a homes avantçats i il·lusoris que somnien per un esdevenidor més just, seria un mancament que no féssim constar la nostra estupefacció al constatar que, al marge de l'acció política, un home es desvetlla i s'afeixuga per modelar bons ciutadans.

Això ens demostra que el Sr. Vives té un alt concepte del sentit de responsabilitat i que, sempre sedegós de saber, ha arribat a copsar les fonts més sanes de la pedagogia universal, aconseguint, amb els coneixements adquirits i les experiències viscudes, a confeccionar aquest pla d'ensenyament que ens deixa astorats.

Amb desig de poder acreditar la seva peroració davant la presidència, integrada per la comissió de cultura del nostre Ajuntament i d'altres persones molt respectables, tot seguit es procedí a l'exàmen dels alumnes.

Fou digne d'admiració els progressos obtinguts en els infants, particularment en els de poca edat que, sense torturacions de cap mena i amb to cordial com de conversa familiar, el mestre va aconseguir obtenir que responguessin amb justesa les seves preguntes espontànies.

El cinema, la ràdio, la biblioteca comunal, les excursions periòdiques, aquests útils i formes pràctics per l'ensenyament, són empleats per aquesta escola per conèixer sobre el mateix terreny, les múltiples i complexes variants que ens ofereix la Natura per inquietar el pensament humà.

Escola única, escola bilingüe, graduacions dels treballs escolars d'acord amb la diversitat de cervells, són coses automàticament resoltes amb l'encertadíssima orientació influenciada pel Sr. Vives.

En finalitzar aquest acte, el president de la comissió de cultura de l'Ajuntament, féu un parlament per a esperonar als estudiants a prosseguir la seva vida amb rectitud, mostrant-los-hi la necessitat de conservar l'amor als llibres i a la cultura, per així, fer més suaus les amargors que ella ens ofereix.

Després els que assistírem d'espectador poguérem revisar els treballs fets durant el curs, els quals ens revelaren la pulcritud dels seus autors i la claredat de l'esperit que els havia induït a produir-los.

Malgrat Figueres no haver sabut apreciar la vàlua del culte professor Sr. Llorenç Vives, omplint les escoles marcadament mercantilistes i les confessionals anorreadores de consciències verges, aquest mestre ha aconseguit aplegar un bon estol d'alumnes els cognoms dels quals són etiquetes de conseqüència: Geli, Comet, Stern, Soriano i d'altres que lamentem no recordar.

Felicitem efusivament al Sr. Vives i els professors que han cooperat en la seva obra, així com als alumnes que, amb la seva invitació, ens permeteren fruit una bona estona i a l'ensem ens recordaren els temps no gaire llunyans, que ens trobàvem en la seva condició.

SALIN.

Juliol de 1932.

l'agressió

a ventura gassol

El dia primer del mes era agredit, a Madrid, en l'Hotel New-York on s'estatjava, el senyor Ventura Gassol. Cinc «señoritos», per no ésser menys, amb sobrades qualitats de ximpleria, i covardia, foren els agressors.

Sortosament el fet no tingué conseqüències greus, cosa que celebrem.

avant..! fa sentir la seva veu de protesta per l'agressió de caràcter feixista amb què fou atacat Gassol.

Comentem, de debó, més que l'actitud violenta d'aquest cinc infeliços, l'atiament vil i canalla que feien d'un quant temps ençà els diaris dretistes i, d'una faisó especial, el del contrabandista Marc.

Sobretot, però, amb més raó encara, lamentem que «diaríos» que es diuen de «la República» com *Luz* i un altre que es diu d'extrema esquerra, com *La Tierra*, fessin uns comentaris tan irònics com carregats de poca solta.

Els homes d'aquests diaris no poden amagar la seva antipatia a l'Estatut, la seva fòbia contra Catalunya.

Cal tenir-los present

Olis purs de oliva del Sindicat Oleícola Garrotxa-Empordà EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

règim de llibertat

Fa pocs dies arribaren a Barcelona, 17 dels obrers deportats a «Villa Cisneros.»

En el moll de la nostra capital els esperaven uns centenars de proletaris, que els varen saludar amb mostres de veritable germanor.

No cal pas dir que a més dels treballadors, també esperaven als deportats bon nombre de *guardias civiles, de asalto, seguridad, etc., etc.*

Els obrers desfilaren, sense promoure el mínim incident, cosa que devia defraudar als que vetllen pel..... seu pa de cada dia.

Tingueu compte que les últimes noietats són sempre a

Calçats Pallac

Gran Cafè EXCELSIOR

RAMBLA - Telèfon, 218 - FIGUERES

de col·laboració

L'ofensiva contra el sindicalisme

Tot aquell que llegeixi la premsa burgesa haurà observat com aquesta ve accentuant els seus atacs, amb el propòsit potser d'espantar la por, al sindicalisme, culpable, segons diu, d'una infinitat de coses, inclús del mal temps.

Després de dirigir els insults més baixos, els qualificatius més denigrants als que s'atreveixen a defensar semblant doctrina, procurant augmentar el to cada vegada per fer més efecte entre els panarres, acaba gairebé sempre la «gran arcabota» matant l'enemic, per ressuscitar-lo l'endemà.

Naturalment, en aquesta croada gloriosa que la República ha impulsat per demostrar, sens dubte, que no es diferencia en res de la monarquia, no hi podia mancar l'esforç de *Empordà Federal*, setmanari de significació reaccionària, i per això veiem com, de tant en tant, dispara alguns trets en el blanc que li presenten, sense aconseguir res més que fer una mica de soroll.

Ens atrevim a afirmar que només els que a la covardia anomenen seny, els adeptes del panxacontentisme, que és la ideologia més arrelada a Catalunya, i per altra part, els beneficiaris del desordre capitalista, els «vagos» perfumats, quina actitud és més justificada; senten satisfacció davant la campanya innoble que ve realitzant la premsa mercantilista contra la C. N. T., organització que encarna el sindicalisme veritable, el sindicalisme autènticament llibertari, i contra els seus homes més destacats.

Considerem convenient, no obstant, contestar en la forma deguda, perquè els babaus es vagin adonant del paper que representen, l'article que inseria *Empordà Federal* en el número 793, que correspon al dia 11 del mes de juny, titulat «La C. N. T. en davallada» encara que li proporcionem l'ocasió de repetir allò de què «els anarquistes sempre protesten».

Si, és veritat, els anarquistes protesten; protesten del despotisme i de l'explotació que sofreix el proletariat, pel qual no ha canviat res amb l'adveniment del «nou règim», que ha resultat més vell que l'anar a peu, i protesten també de les vils calúmnies que es llencen damunt dels que ho sacrifiquen tot per la causa sagrada de la redempció humana, molt al contrari dels seus detractors, que només obren la boca per alipar-se.

Diu l'autor de l'article esmentat, el qual com de costum oblida la signatura per evitar segurament felicitacions ben merescudes, que la revolució que havia preparat la C. N. T. pel dia 29 de maig, va fracassar d'una manera definitiva. Francament reconeixem la victòria obtinguda per la burgesia i els

seus acòlits en aquella data memorable, que ens ha deixat força atropellats. Un altre cop, per això, ho farem millor, i potser la victòria d'ara es converteixi en derrota.

Abans que tot demanarem que se'ns informi més bé, doncs aquesta vegada cap Sindicat ni cap individu, a excepció de Casares Quiroga, sabia que hi hagués tal projecte, i, en lloc de perdre el temps tirant fulles i organitzant mítings, com vàrem fer, agafarem un fusell i escalfarem l'atmosfera. I tampoc descuidarem allò que la revolució a termini fixe ja fa anys que passà a la història, amb gran disgust dels confidents.

Llest, com demostra ésser l'autor desconegut de l'article que comentem, no podrà deixar d'ocupar-se de la inversió dels cabals de la C. N. T. i ho fa també d'una manera magistral, constatant que en realitat no hi ha inversió, sinó evaporació...

D'ell són les raffles que van a continuació: «La C. N. T. contava -recordi's que ara és morta i que, per tant, pertany al passat- amb 800.000 afiliats, integrant aquesta xifra els adherits; tots plegats colitzaven a raó de 0'15 pessetes mensuals cada ú, i aquesta xifra aportada per l'obrer feia que anyalment la C. N. T. ingressés en les seves arques la respectable quantitat de 1.440.000 pessetes. Doncs bé: d'aquest fons cooperatiu, mai l'obrer n'ha gaudit com ho demostra el fet que els obrers parats, en vaga i els malalts, quan anaven a demanar ajut econòmic per a remeiar la seva situació, se'ls responia amb evasives o amb consells que tots els treballadors rebutjaven per considerar enutjosos per la seva classe. I no parlem de quan es demanava comptes de la situació econòmica o la marxa administrativa de la C. N. T. Allavors...»

¡Quina llàstima que tanta erudició es vegi anul·lada per un trist carnet confederal, on s'explica en l'article 6 dels Estatuts que conté de la C. N. T. la inversió d'aquesta quota de la següent forma: Dos cèntims pel Comitè Nacional; dos pel Regional; dos per la Federació Local; dos pels companys perseguits, que deuen guardar els Comitès Regionals; dos pel periòdic, òrgan de l'organització regional, i cinc pel sosteniment de les famílies dels companys que extingeixen condemna per delictes socials.

Solament que, degut a la repressió que sofreix la C. N. T. d'ençà que vingué al món, i fa una temporada llarga d'això, i a causa també de la misèria que domina en certes comarques, misèria espantosa, molts Sindicats no poden pagar la quota susdita, disminuint bastant la recaptació amb tot i haver augmentat aquella, darrerament, de cinc cèntims.

Com que la República s'ha proposat, sembla, omplir les presons, buides de bandolers, especuladors i mastega-ciris rabiosos, i els llocs de deportació, de ciutadans dignes i honrats, tenim avui prop de 2.000 companys que reben subsidi petit o gros, en perjudici d'altres necessitats no tan imperioses. Entre les mateixes no es troben, és clar, la d'atendre els malalts i els parats, que contradeixen la finalitat del sindicalisme. ¡Ja estaria bé que els obrers descompleessin quelcom dels seus jornals, sempre miserables, per destinar-los als inútils i als sense feina! No caldria, aleshores, que els governs es trenquessin el cap buscant solucions al problema social, perquè s'hauria resolt tot no menjant ni uns ni altres, els que treballen i els que no poden treballar.

L'objectiu que persegueix la C. N. T. és totalment oposat; no tracta d'enfortir el capitalisme, sino de destruir-lo; el mal que el devora no té remei i, per tant, resulten ineficaços els draps calents. Més que els efectes, cal combatre la causa, i aquesta no és altre que el capitalisme egoista i destructor. Sense rebutjar les millores immediates de caràcter moral i material, emprant els seus mètodes peculiars per l'obtenció de les mateixes, d'una virtualitat innegable, procura el sindicalisme la capacitació dels seus components a fi i efecte de fer menys caòtic el traspàs d'aquest règim putrefacte a aquell altre de treball i ajuda mútua que preconitza.

Tant com del present es preocupa del pervindre i és això precisament el que no li perdonen els manyacs i els esquena-drets que voldrien la perpetuació de l'esclavitud i de la mentida, i no és altre que aquest el motiu de certes campanyes, la comprovació de què l'obrer es desvetlla poc a poc posant en perill els privilegis de la burgesia, motiu el qual els que no tenen ferenyines al cervell ni el ventre voluminós ja han comprès abastament.

Preveiem per tot el que acabem d'exposar que el distingit col·laborador d'*Empordà Federal* i conseller gratuït, amb el temps arribarà a convèncer... els papanates. Cal que no es desanimi i continui la tasca, que a la llarga trobarà la recompensa en la mamella del pressupost..., si no l'estira ja.

JAUME SAGALÀ

MANEL GAS MAÑA

NOTARI

successor dels Srs. Candal i Junyer

ofereix al públic el seu despatx

Avinguda República, 43, pral. (carrer Nou)

Telèfon 34 X

FIGUERES

religió - catòlica - apostòlica - romana ?

mots falsos i usurpats!

Per a combatre l'anomenada «religió catòlica», ho farem amb la veritat i la raó, a la vegada que tenint molt en compte ço que ens recorda l'Evangelí, on diu... «Vendran falsos profetas, lobos cubiertos con pieles de oveja, pero no os dejeis seducir por ellos y para conocerles solo tener presente que por la fruta se conoce el árbol... Aquests sols mots, serien suficients, per a desmascarar tots els falsos profetes que amb la falsa pell de diferents sectes religioses, s'han escampat per tot el món, explotant les doctrines d'aquell gran pensador i home conegut per Jesucrist, però el desig és avui demostrar l'usurpació dels noms que porta la «secta romana».

què és religió?

El mot «religió», vol dir institució que uneix, i a bastament sabem tots, que la secta romana no ha fet ni fa altra cosa que dividir, puix que de ells n'ha sortit aquest mot jesuític, de «divide y vencerás»... i una prova irrefutable del seu instint de dividir, la tenim, amb l'invent feixista per assassinar amb impunitat: la santa inquisició! Aquesta institució empletada de «santa» que serví per a cremar 45.000 germans espanyols, obtenint d'aquesta forma, que fins i tot dintre les mateixes famílies, que el fills denunciessin als pares i les dones a llurs marits, impulsats fanàticament, per aquests monstres, que encara continuen emprant el mot «religió»: que vol dir unió. Essent així i demostrat queda, que no han fet res més que dividir, exterminar.

catòlics?

La definició del mot «catòlic», vol dir «universal», i perquè aquesta *secta Romana*, pogués emprar-lo, haurien de participar de llurs doctrines els 1.700 milions d'éssers que

habiten a la terra, cosa que no és així, ja que hi ha d'altres sectes que tenen molts més creients que aquesta anomenada «Catòlica» i tampoc han gosat emprar aquest mot «Universal».

apostòlics?

Atreviment es necessita per a dir-se «apostòlics», uns sectaris que fins i tot dintre la seva *seo* el Vaticà, han tingut *papas*, incestuosos, lladres, guerrers i exterminadors. ¿No comprèn la secta romana, que on s'ha assentat un Alexandre III, aquell *papa* espanyol, el Borgia que visqué en concubitància amb la seva filla Lucrècia... no hi pot quedar, per tant, cap sentiment ni sentit *apostòlic*? Com gosa encara presentar-se davant el món amb la presumpció apostòlica, dels Pau, Pere i d'altres deixebles de de Jesucrist?

¿Apostòlica la cadira del papat-romà?... Menyspreu produeix semblant usurpació o comparança, a qualsevol ànima serena i lliure-pensadora!

¿Quin nom, doncs, li queda, a aquesta secta, que no és religiosa, ni catòlica, ni té res d'apostòlica?

secta romana!

Res més que «secta romana», aquest és el seu veritable nom que la defineix com a tal... tots els altres no eren altra cosa que falsetat i superbia, desigs feudals de domini i d'atur a l'avanç progressiu de civilització!

Ja seria, doncs, prou hora, «Secta Romana», que veiessis clarament, que si el teu cap és d'or macís, els teus peus o fonaments són de fang, i, per tant, amb una base tan poc segura, perillen a tota hora aquests teus grans edificis, aixecats no per amor, sinó pel teu orgull i fanatisme... però el món trontolla i amb ell també tota la teva hipòcrita obra.

X.

de col·laboració

el feude de pals

Dedicarem uns mots a un home maquiavèlic, de història fèrbola i insfints jesuítics, puix que per alguna cosa és catòlic, apostòlic i romà.

Aquest gran terratinent, que viu de la terra sense haver-la treballat mai, és un dels més forts latifundistes d'aquelles encontrades, propietari d'una extensió enorme de terreny, que s'esten des de la desembocadura del Fluvià, fins els acantilats de Bagur. Té a les seves ordres, un exèrcit de pobres explotats, que per un mesquí jornal els fa treballar tot el dia, mig despullats, per les infectes plantacions d'arròs, i que per tot allotjament, descansen als pessebres de les quadres, junts amb el bestiar, considerant-los més com a fals, que no com a germans i semblants seus.

Aquest «agrari» propietari també, de l'anomenada «Granja Coll», centre principal de la seva «Colònia negra», la qual fa recordar exactament a aquelles hisendes d'Amèrica, que eren cultivades per negres, producte del mercat d'esclaus, amb la qual cosa els seus avant-passats pogueren deixar-hi l'actual hisenda, ultra també li llegaren aquells refinats insfints per a continuar explotant als seus semblants.

Però, sortosament, tant els treballadors que tenen la desgràcia d'haver de dependre del seu jornal, com tot el poble de Pals, repudien el procedir de tan despreiable «cavernícola», i tots units, disposats a constituir un Sindicat de treballadors, ben aviat podran plantar-li cara, desfent-se de l'explotació a què els té sotmesos, així com també del domini caciquil que continua imposant al poble de Pals, malgrat haver-hi la República.

J. R.

diu "l'opinió":

«Si el Parlament no sap anul·lar aquests sabotejadors monàrquics, seran ells qui anul·laran el Parlament republicà».

¿Què espera, doncs, el Parlament a obrar, enèrgicament i decidida, com un sol home?

S'arreglen plomes estilogràfiques
Llibreria Batlosera
GALAN, 3

Sabons i lleixius de totes classes
EL SIGLO
Avinguda de la República, 17

teatral

Quando los hijos de Eva no son los hijos de Adán

L'escenificació al Teatre «El Jardí» de l'obra de Jacinto Benavente «Cuando los hijos de Eva no son los hijos de Adán» ens ha defraudat. Esperàvem veure una obra d'alçada, valenta, d'avantguarda, i ens trobem amb un drama mediocre, sense valor psicològic.

Benavente, amb aquesta obra, dona entreveure que no és el dramaturg d'abans, va deixant d'ésser el Príncep del Teatre castellà (com li deien a Madrid). Segurament que ja no li veurem escriure cap més obra de l'envergadura de «La Malquerida», «Los intereses creados» i d'altres, que per la seva vàlua figuren a la davantera del Teatre espanyol.

«Cuando los hijos de Eva no son los hijos de Adán» té solament algunes escenes que interessin, que atrauen l'atenció de l'espectador; en conjunt però, no acabà de convèncer.

L'interpretació dolenta. Ens extraña que artistes de tant mèrit com la Torres i en Marlóri, vagin secundats per elements de tan poca talla teatral. Segurament que l'obra hauria guanyat bastant, si l'interpretació hagués estat més acurada.

El huevo de Colón

No es concep com aquesta obra s'hagi representat més de cent vegades a Madrid i a Barcelona. Bé es cert que hi ha públic per a tota classe d'espectacles, però és que ço que vàrem veure dijous passat al nostre Teatre Municipal, no té res de revista, ni de vodevil refinat; es pot qualificar millor de «bufonada», puix a més de tenir el llibre i la música dolents (particularment la partitura que és xavacana i que no té res d'inspirada) l'interpretació tenia força a desitjar, sobretot la part de coristes, que a més de representar malament, totes elles eren d'edat... no massa joves.

Aquesta classe d'obres (si com a obra pot esmentar-se), distreuen únicament pels abundants xistosos que tenen i es comprèn que agradin tant a públics com el de Madrid, puix a més d'ésser d'ambient madrileny, els acudits estan apropiats a la pronun-

ciació d'ells i això fa que donguin importància a revistes que, representades ací, en tenir com tenen un assumpte molt migrat, ens resulten obres sense substància, i pocasolta.

ROMEA

S'anuncia per a molt prompte una nova «tournée» de l'admirable companyia Vila-Daví, que vindrà a representar l'obra del nostre Francesc Preses «Angèlica Grelot o la estrella de moda», de la qual obra en tenim molt bones impressions.

Anhelem poder veure aquest drama del nostre compatriota, així com d'aplaudir altra volta el conjunt de bons actors que integren l'elenc dels preuats artistes Vila-Daví.

* * *

Avui i demà en el Teatre «El Jardí» actuarà la companyia dramàtica de de la Margarita Xirgu, representant una obra del poeta Marquina, i una altra de Benavente.

Pels aimants de «Talia» augurem dues bones nits.

Productes vegetarians EL SIGLO Avinguda de la República, 17

quan s'acabarà?

Tots recordem que l'Ajuntament laic (?) de la nostra ciutat, va acordar, en sessió pública, prendre determinades mesures contra els abusos de la clerecia local.

També hem de recordar que per coaccions particulars, que són del domini de tothom, aquestes *higièniques* disposicions no varen portar-se a la a la pràctica, tot i havent estat publicades en l'òrgan de la majoria municipal amb els honors que el cas requeria.

Ara bé, d'ençà que va remenar-se aquest assumpte, l'estat major clerical sembla que ha donat ordres severes per ampliar desmesuradament l'exhibicionisme dels seus dogmes.

A l'església gran sempre hi ha a punt uns quants desvagats, que representen meravellosament el xiroi paper de comparsa.

I teniu que amb una consuetud mai vista, pels carrers de Figueres es passejen unes dotzenes d'adeptes al ventilador, acompanyant un senyor que porta un descomunal paraiga

de pagès, mentre dos altres senyors entonen amb tota la força dels seus pulmons, barrejant-hi un seguit de pinyols envejables, uns cants de setmana santa que resulten bel·licosos pels lliurepensadors. I aquesta moixiganga *callejera* acostumen portar-la a terme a primera hora de la nit, passant pels llocs més cèntrics de la ciutat.

No sabem si l'Alcalde pot capir l'abast d'aquesta desfermada virulència catòlica. Ens decanem a creure que no ho capeix, puix d'altra manera ho privaria totalment.

Cal adonar-se que tot això sembla preparat perquè algun dia, potser no llunyà, hi hagi una topada sagnant.

En molts pobles del nostre país, les autoritats han prohibit radicalment totes les manifestacions cavernícoles, i nosaltres hem de lamentar que ací hagi de fer-se una excepció Primerament perquè desplauen a la majoria dels ciutadans, i després per tractar-se d'una qüestió que deuria solucionar-se harmoniosament, encara que amb energia, i es porta per camins equívocs, on no quedarà altre remei que arreglar-ho amb mitjans contundents, que agreujaran el conflicte.

Preguem als encarregats de l'ordre que s'adonin d'aquest greu problema, i que hi posin fi immediatament.

Si no ho fan... allà ells amb les conseqüències.

Pintures i pinzells EL SIGLO Avinguda de la República, 17

massa «hidalgo» i «valiente»

Tot un senyor (?) que respon—segons diu ell—als noms de Joan Pujol és el director del diari madrileny, de marca anticatalana, *Informaciones*, protegit pel gran contrabandista Marc.

Aquest Joan Pujol ha «convidat» a acceptar un duel al senyor Ventura Gassol, i per tal de poder-lo celebrar amb més llibertat li demanà es traslladi a Portugal o a França, és a dir, a una terra neutral per a portar a felicitat el «desafio».

Després de la canallada de què va ésser víctima Gassol, encara hi ha qui té la barra de fer-li semblant convit.

Nosaltres creiem que el Joan Pujol estaria més bé, a Villa Cisneros, dalt d'una palmera ben alta, i sense tocar de peus a terra.

l'exèrcit voluntari

En tractar d'aquest tema no vull profetitzar i molt menys donar un crit d'alerta; intento solament fixar l'opinió envers un assumpte tan important, moralment i econòmicament per l'actual règim, com per un de més social.

Molts creuen favorable i inclús alguns defensarien la seva creació, perquè no han procurat indagar els perjudicis que els representaria. Sols admeten que no sentint afecte per l'exèrcit no tenen per què anar-hi. Els seus sentiments humans no els permet simpatitzar amb res que demostrí autocràcia ¡Molt laudable! Som tants que aixíensem... Però a voltes s'ha de sacrificar els sentiments per defensar la llibertat.

Segurament no és descutirà aquest problema en les actuals constituents ni en les venidores. Potser mai. Però la classe capitalista intentarà tard o aviat la seva instauració; no en dubteu. Com més perill hi hagi per la seva descomposició, més i més s'aferrarà a tots els mitjans per reviuire. No trobarà sinó un camí: augmentar les reserves. L'exèrcit voluntari serà el seu baluart; però abans d'implantar lo, irà augmentant la força pública fins on li permetí la passivitat del poble. No desconeixen els avantatges que els representa. Demés de restar forces al proletariat, els seus fills no hauran d'alternar amb els obrers i mai no serà tan possible una corrupció (segons el pensar capitalista). I en cas de guerra, seran els últims d'agafar les armes.

Cal que l'obrer no oblidí tot això. Ha de pensar que tots els possibles alistats a l'exèrcit voluntari, seran homes d'esperit guerrer, mercenaris que defensaren els interessos capitalistes amb tot coratge, i així com ara són els últims per defensar els seus drets com a obrers, aleshores seran els primers de mostrar-se sanguinaris envers els seus germans, els que sempre han lluitat pel benestar de tots.

Mentre subsisteixi l'exèrcit, ha d'ésser obligatori. El proletariat l'haurà de defensar pensant que així sempre hi haurà en ell una bona part que s'abstindrà—arribat el cas—d'anar contra el poble; la qual cosa no deixa d'ésser un avantatge. Del contrari seran forces materials que passaran a l'enemic i que per mantenir la seva posició parasitària empraran tots els mitjans humans o inhumans.

PERE BELLOSTES

no anaven documentats!...

Dies enrera un grup de monàrquics, organitzaren una excursió per anar a retre homenatge al seu cabdill, el reconsegurat *Albiñana*.

Abans d'arribar al lloc on *estiuja* l'esmentat subjecte, els excursionistes foren detinguts per agents de vigilància, els quals els demanaren la documentació corresponent. Com que no la portaven, varen veure's precisats a a revisar l'interior dels cotxes i es trobaren amb una munió de follets clandestins, amb catecismes patriòtics que portaven el retrat d'en *Cametes*, i altres cosetes per l'estil.

Com dèiem, no portaven la deguda documentació, i per això els agents de l'autoritat els obligaren a tornar al lloc de sortida.

A nosaltres se'ns acut objectar:

¿Es pot admetre que aquests excursionistes no anaven ben documentats? Portaven follets clandestins, catecismes monàrquics, etc., ¿i no creuen els agents de l'ordre que aquesta documentació és més que suficient?...

¿No? Doncs nosaltres creiem que és excessiva. No, per deixar-los anar a saludar a l'*Albiñana*, però sí, per tancar-los una temporada llarga a l'ergàstul.

Per aquest motiu hem de lamentar-nos, novament, que pels monàrquics hi hagi tanta i tanta tolerància.

Articles fotogràfics EL SIGLO Avinguda de la República, 17

sardanes

L'audició que donà la cobla «Antiga Pep», organitzada pel Foment de la Sardana, a profit de les Colònies Escolars, va assolir l'èxit que era d'esperar.

La Rambla es veié curulla de gent, aportant la majoria dels assistents el seu òbol a benefici de l'humanitari festival.

La nostra enhorabona als organitzadors.

S'arreglen plomes estilogràfiques
Llibreria Batllosera
GALAN, 3

les dretes es belluquen

Hem tornat tenir en porta un nou complot de dretes.

Es veu que volien fer córrer la pólvora pels carrers barcelonins.

Volien assabentar novament a les autoritats de la República que encara hi ha qui glateix pel fatídic règim borbònic. Subjectes que recorden amb daler les disbauxes de les Dictadures.

Hi ha hagut detencions, i s'espera que n'hi hagi més; però que restin tranquils els familiars dels detinguts, a «Villa Cisneros» no hi admeten monàrquics, ni assassins del «Lliure».

Articles de tocador i perfumeria EL SIGLO Avinguda de la República, 17

front

Dissabte passat va aparèixer a Barcelona, el setmanari d'avançada que porta el nom que encapçala aquestes ratlles.

N'és redactor en cap el nostre bon amic Jaume Miravilles.

En el primer número hi ha treballs de diferents periodistes de reconeguda fama.

Tenim la seguretat que aquesta publicació, assolirà un firatge crescutíssim.

La seva orientació proletària és definida en tons concrets, i l'estudi que fan dels diferents problemes que s'han de resoldre en el nostre país, és fet amb un caire revolucionari que ha de captivar a tots els ciutadans que glafim per assolir un règim més avançat.

Un bon taller de calçat a mida
PALLAC GALAN, 2

El savi no castiga per venjança
del passat sinó per remei de l'es-
devenida.

avant..!

el pròxim número sortirà el dimecres, 27 de juliol. — venda: llibreria batllosera.

Arts Gràfiques, TRAYTER, Cervantes, 13, Figueres

cevant..!

els representants de catalunya, no deuen pidolar. cal exigir!!!

L'obstruccionista sistemàtic

L'obstruccionisme és la conducta o sistema que té per objecte dificultar o impossibilitar certs acords d'una corporació.

Tenint en compte aquesta definició tots recordarem haver vist en una o altra corporació o entitat l'actuació -trista i ridícula ensem - del qui empra aquesta conducta obstaculitzadora.

Avui, en ple Parlament de la República, veiem que el principal capdavanter de la campanya obstruccionista és l'imponderable retrògrada i anacrònic Royo Villanova, el més gran pertorbador i «polítiquero» d'Ibèria. No en cerquéssiu pas d'altre, car tampoc, o ben difícilment el trobaríeu.

No hi ha cap diputat a la Cambra que, com ell, gosi dir, tan descaradament i grotesca, les paraules absurdes i injurioses que adreçà la setmana passada - i cada dia és igual - als diputats que componen la minoria catalana, tractant-los de traïdors, hipòcrites, incultes i incapacitats. No és estrany, doncs, que davant d'aquesta actitud innoble, indigna i imbècil del Royo Villanova s'alcin les minories de la Cambra - fent excepció de la minoria radical - increpant l'escomesa.

En la sessió del dimecres, dia 6 del que cursa, el diputat senyor Puig i Ferrer no pogué contenir-se en escollir els mots incongruents i inadmissibles del Royo Villanova, al qual és veié obligat a dir-li ase, per no dir-li encara, merescudament, una cosa pitjor. Això, naturalment, motivà un formidable escàndol, augmentat encara més pel Fanjul, el troglodític diputat-general monàrquic.

Ja començava a ésser hora que la Cambra prengué la decisió - suara iniciada per Puig i Ferrer - de forta repulsa i escàrment per la ja massa fastigosa i intolerable obstrucció de la minoria agrària, capitanejada pel Royo Villanova, aquest home cínic i dement que per massa benvolença dels homes de la República se'l deixa seure en els escons de la Cambra. Aquesta obstrucció sistemàtica antiestatutària, anticatalana i antirepu-

blicana, puix que és absolutament contrària a la bona consolidació de l'actual règim, és també secundada, amb actitud passiva i a guisa d'espectador, per la minoria radical que saboreja per endavant la llaminadura que temps ha espera, i anhela freturosament el moment en què pugui governar. Això, però, els ha de fer reflexionar que el que ara passa també els pot esdevenir el dia de demà. Es a dir, que els manifesters de l'obstruccionisme, més simplificat encara, l'obstruccionista sistemàtic Royo seguirà fent de les seves, impertinent com sempre i buid i d'ideologia com fins ara. La minoria radical ha de recordar en els moments presents que la seva actuació petrificada davant les insídies, els atacs i les injúries al projecte d'Estatut de Catalunya i a la República, d'aquesta xurma reaccionària, no té res de liberal, de democràtica, ni federal, sinó una prova ben palesa d'inconsciència i irresponsabilitat.

* * *

Una bona majoria de diputats quan parla (?) el Royo Villanova a la Cambra, abandonen els escons per no haver de sentir les ximpleries del pallaso, que van acompanyades de xistos grassos i dolents per tal d'anar matant l'estona i fer-se més inacabable, però també inaguantable la discussió. Aquests diputats - i creiem que seria de més higiene política i de profilaxi parlamentària - haurien de prendre el determini no d'abandonar els escons quan parla el frenètic obstruccionista sinó expulsar-lo de la Cambra per a no deixar-li entrar mai més. Homes com Royo no són dignes, per més catèdràtics que siguin, de formar part d'una Cambra de diputats d'una segona República Espanyola. Homes com Royo són les desferres més rònegues i atrocinades que ens ha llegat la desapareguda monarquia.

Solament per tranquil·litat d'esperit i per tal d'atemperar els nervis dels parlamentaris, i no acabar amb llur

pacència, el president de la Cambra no hauria de voler acceptar el ridícul número d'esmenes o vots particulars que l'obstruccionista i betzol Royo presenta a cada un dels articles a discussió de l'Estatut. No res menys que a l'article cinquè en va presentar dotze! I per adobar-ho, té el cinisme de dir, en plena Cambra: «Jo aprofitaré tots els resquicis per retardar i entorpir la discussió». I afegeix encara: «Com sigui que no apliquin la guillotina a la discussió, tenim discussió fins a Sant Josep».

Ací trobem francament aplicable aquella frase tan nostra:

«Homes així, estarien millor a Sant Boi».

ROC CLAR.

a una casa gran han comprat un gos

A una casa gran es feia cada dia més necessari comprar un gos. Ja l'han comprat.

Menjarà bons talls i si els seus serveis són a satisfacció dels «amos» tindrà encara més bon tracte.

Les ovelletes esgarriades ja començaven a tirar pel cap que volien i a voltes, totes múrries, s'atrevien a mofar-se del pastor perquè era petit i rabassut.

Aquest gos gras i lluent, procurarà que les persones estranyes als afers de la casa, no puguin entrar-hi sense l'assentiment dels «amos».

¡Ai d'aquell que gosi ficar-s'hi! A la primera dentellada d'aquest bell exemplar de la raça canina no gosarà tornar-hi.

Els animals, com algunes persones, tenen debilitats, i el gos d'aquesta casa sembla que prefereix guissar als homes de gorra i espardenyas que no pas als de barret i sabates.

També podrà estar tranquil, no l'agafarà mai el «llacero».

Ja poden dormir confiats els de la casa gran, ja tenen el que volien: un gos.